

HELENA SINERVO

(szül. 1961. 02. 17. Tampereben, jelenleg Helsinkiben él, 1986-ban a Tamperei Konzervatórium zongoratanári osztályában végzett. 1988-tól irodalomtudományt és filozófiát hallgat a Helsinki Tudomány Egyetemen, 92–93-as tanévben a Párizs VII-en tanult, Kristevát, Cixous-t, Derridát, Bonnefoy-t hallgatott. 1994-ben Iowai Tudomány Egyetem nemzetközi íróprogramján vett részt, 1992-től munkatársa a Nuori Voima irodalmi lapnak, társszerzője a *Rybme 92* (92-es csoport) antológiának, Tammi kk., 1992, Riina Katajavuorival együtt szerkesztette az Elävien runoilijoiden klubi (Élő Költők Klubja) 1995-ös *Motmot* évkönyvét, fontosabb művei: *Lukemattomiin* (Olvashatatlanság) WSOY, 1994, versek, *Sininen Anglia* (Kék Anglia) WSOY kk., 1996, versek)

Wanna Bullshit?

AVAGY A CIGARETTÁK ELOSZTÁSÁRÓL

Boey Kim Cheng-nek

A te kártyajátékos apja kantoni nyelvjárást beszél, anyja egészen másat, de a te szótlán, a te szótlansága elkerüli a tekintetet. A te lehetne az én apja vagy testvére, és lakna abban a városban, amely a víz hüvelyk- és mutatóujja csipked. De a te barát, szótlán, aki megkérdi: wanna bullshit?

Ha a te meg az én találkoznak Párizsban, akkor koratavasz. Asszony tornyul a ködbe, és a Szajnából, mint óriásfóka, kiemelkedik az igazságpalota. De a Szajna eldobott kerékpárok tárolója. A kávézó neve északi szél, megőrzítő költő, aki Maillane falu Boushes-du-Rhône departementjében született 1830-ban, és 1914-ben ugyanabban a faluban halt meg.

A nyugati parton a te gondja, hogy az én választ vár a kérdésre, amiért a te sírt a kávézóban. A te figyelmezteti az ént a könyvesüzlet kopasz nőjére, akinek orrkarikája és csontos arca volt. A te mérges Castrora, fér-

*fiak csókolják egymást. A mi leült a mó-
lóra, és cigarettára gyújtott, láthatni lehetett
távolról is. Pelikánok repültek felettünk,
poroszkálók visszaporoszkáltak, és erős
világításban földrengéstől beomlott híd
rogyadozott.*

*A te meg az én felmászunk arra a dombra,
melyről a képelepon villamos ereszkedik
alá. Betegség kívül-belül befészkei magát,
otthontalanok koldulnak. A te gyerekkorá-
ban nem volt udvar, ahova Kék Anglia be-
hajtott volna, mert a te otthontalan, nagy-
mama és nagynéni vendége. Az én ott is
nagy kelés és elhervadás jelét látja, ahol
nincs is ilyen. Város Fénye előtt a te kérdi:
wanna bullshit?*

*A régi templomból discó lett, tetőzetéről
lelógó hálóban rugdalóznak a táncolók.
Sekrestyeszerű helyen két férfi analizál.
Oldalt egy fülke, úgy hívják, hogy onanizál-
lak. Mechanikus ritmus seper transzot
ezekbe az emberekbe, és mindenki táncol,
az én is, mintha ebbe akarna belehalni,
e ritmustól felnyársaltatni. Ártatlan juppik,
jegyzik meg egy francia férfi, amint hajnal-
tájt a metróállomás felé sétálunk. Azt a be-
nyomást akarja kelteni, mintha ő már min-
dent látott volna. A te egész éjjel virrasztott
a hotelban, mert ha az ént megerőszakolják,
a te hibája.*

*A Central Parkban készített fényképen az
arc bal oldalán fény izzik. A fa átmérője
háromszorosa a vállnak, nem ezért szalad-
nak a futók. Útban Boston felé a kivilági-
tott hógomolya- tornyok jelentése emlékeim-*

ből kipattint egy felismerést. Úgy tenni, mintha sűrű erdőket látna a szemben, melybe belenéz. Az ént a nagyváros szédíti, a tenek ez otthontalan, mert csak erdőknek van otthona.

A vendégfogadás az ént a te feleségének véli. A te a szemébe dobta a telefonszámot, és egy napba telik a kapcsolatteremtő adatok beszerzése. Még a juharfalevelek is barátságosak, és az eldobott pálcikák után loholó kutya, ha épp akarja, megoszthatná velünk a cigarettákat. A piacon a te kék gyapjúkabátot vesz, mert Singapore Nemzeti Egyetemének Könyvtárában hideg van. A te ismét kávéét vesz a bájos elárusítótól, kinek fiúbarátja váratlanul betoppan. Az én is féltékeny, és így ér véget a bostoni házasság.

Spenót illata a tálban, és ez annyira csodás, mint mikor a víz nem párolog el. Asztalon két tányér, telis tele a búcsú rizzsel. Az ajtó és az énekes szája tátva, az én is, a te is, csupán a cigaretta doboz zárva.

Fák és madarak nevében a te és az én szótlanak. Bóbitásfejű ismeretlen füttyörészik az ágakon, levelek már rég vízben kavarnak. Rakparton a te ujja fényképekért kattint, melyeken víz az én dideregnek. A hegy lepusztult. A hegy lepusztult. Ezek a kukoricaföldek, ez az egyetemből kiszivárgó város! Három hónapon át a te meg az én kávéét ittak, és dohányoztak. Vézna kezek nyújtják a dobozt: wanna bullshit? Ez az utolsó nap, mely nemsokára a vízben kavarg.

*Hogy s mint? Zavarja, ha dohányzom?
Az én oldalán alszik, és oldalának árnyéka
szólongatja a gyomot. Ott, hol a te levél
elejére mondatokat másol, hétkor kel a nap,
és hétkor nyugszik le. Hogy s mint? Za-
varja, ha dohányzom? Napról napra a te sé-
tál a kikötőben, és madarat szólongat.*

JYRKI KIISKINEN

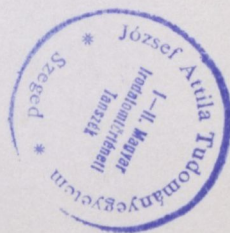
(szül. 1963. 06. 01-én Helsinkiben, jelenleg Helsinkiben él, általános irodalomelméletet tanult a Helsinkii Tudomány Egyetemen, 1991–93-ban Jukka Koskelainennal, majd 1994-ben Tarja Roinilaval a Nuori Voima főszerkesztője volt, Kiiskinen és Koskelainen a lap megújításáért Eino Leino-díjat kaptak 1993-ban, 1996-tól a Books from Finland irodalmi folyóirat főszerkesztője, 1992-ben megjelent *Unelmat ja ruosteinen arki* (Álmok és rozsdás hétköznapok) riportkönyve, Kari Levolaval együtt szerkesztette a *Ryhmä 92* (92-es csoport) fiatal költők antológiáját, Lauri Otonkoskival az *Elävien runoilijoiden klubi* (Élő Költők Klubja 1994-es *Motmot* évkönyvét, főbb művei: *Runoilija vaaran rinteellä* (Költő a hegyoldalban) Art House kk., 1989, versek, *Sillä ei ole nimeä* (Nincsen neve) Art House kk., 1990, versek, *Silmän kartta* (A szem térképe) Tammi kk., versek, Finlandia díj-jelölt és Kalevi Jänti díjat elnyerő *Suomies* (Mocsárember) Tammi kk., 1994. regény)

Fölfelé zuhanok (Putoan ylös)

*Csak egyetlen téves lépés a kaszálon, és hajadon át
zuhanni kezdesz, mint én hajdanán
csak egyetlen téves szó, és kizuhansz,
a fekete lyukon, melyet szó ütött
szavak között.*

*Szétverte a szó a nyelvet, elemi részecskékre,
sem mire sem tudsz többé rámutatni, ujjaiddal
nem látod, nem hallod.*

*Szavait felfaló száj vagy, száját felfaló
szó, éhes száj,
mely saját arcát falja fel.*

*földre zuhansz, melléd
idegen ember zuhan, mint én
zuhantam a világ széléről, és zuhanok egyre csak.*

*Képeket, szomorú arcokat látok,
megfeketülő bárányokat és megkövült lombos fákat,
téglaépületeket, melyeket fanyar füst
fed. Emberek költöznek
mindenestül, magukkal viszik halottaikat,
betegek magukkal viszik élőiket,
élők magukkal viszik a paradicsomot.*

*Hazudnak az emlékek, ezért zuhanok
anyám arcain át,
mosoly felé zuhanok,
de az egyre csak menekül.*

Az országot lezárták (Maa on saarettu...)

*Az országot lezárták.
Olvastam az újságban.
Minden oldalról
gallyakon át
vadbikák
bámulnak rezzenetlen pofákkal.
Lerágják a palántákat.
Gyógyíthatatlan
kórság ez.*

*Hallgasd.
A tengerben csend van.
Partra fókák vetődnek.*

*Különleges
tekintet.
Apróhering tekintet.*

Az öregek

dühöse.

Mint elődök

ők számonkérni

jöttek a tartozást.

Mert régebb

így volt ez.

Ők az újszülöttek

kik szemei becsipásodtak

mint aranybányák.

De az egyezmények

nem érvényesek többé.

Kérj tanácsot.

A gombák mesélnek.

Nincs mit tenned.

Velük nem mehetsz

táncba.

Az elnöki palota ünnepére

nem juthatsz be. A remény

igen, elvesztődött

a napraforgó

néma

ábrázatában.

Füleiket hegyezik

és lopva hallgatják

repterek elevenségét.

Ez alkalommal bátran kijelenthetem

hogy a beszéd

optimista volt. Ünnepélyes

volt.

Kristálykoronák lógtak.

Az elnök magas volt

jóvágású.

Jó évre számíthatunk.

LAURI OTONKOSKI

(szül. 1959 02. 03-án Helsinkiben, jelenleg Helsinkiben él, fuvolázni tanult a Sibélius Zene Akadémián, a Helsingin Sanomat zenekritikusa. Esa-Pekka Salonennel együtt publikálta a *Kirja – pubetta musiikitta* (Könyv – zenétlen beszéd) zeneelméleti és gyakorlati könyvet 1988-ban, szerkesztője a *Klang – uusin musiiki* (Klang – legújabb zene) 1991-ben megjelent tanulmánykötetnek. Jyrki Kiiskinennel együtt szerkesztette az Elävien runoilijoiden klubi (Élő Költők Klubja) 1994-es *Motmot* évkönyvét. Esko Virtanennel együtt fordított Raymond Carver *Rivi riviltä, lyönti lyönniltä* (Sortól sorrig, ütéstől ütésig) verskötet 1994-ben jelent meg, önálló kötetei *Harmaan koiran rondo* (Szürke kutya rondója) WSOY kk., 1992. versek – Runeberg-díj jelölt –, *Paossa* (Menekülőben) WSOY kk., 1993, versek, *Musta oli valkoimen* (Fehér volt a fekete) WSOY kk., versek)

Végül a tükröket is... (Peilitkin piti viimein lahjoa...)

*Végül a tükröket is meg kellett vesztegetni
mert túl sokat feszítettek
és az arcok felfeslettek.*

*Az éjszakák lassan behavazták
bankok küszöbeit és sok
állásából elbocsátott midász elsápadt
és elsorvadt mint a gyertya
telenként a temetőben. Az aranyborjú
acélcsecsűvé apadt.*

*Valaki felemelte tekintetét a csillagok hidegsége felé
mintha kérdené kinek a hibája és mit jelent
az élet szoba formájú*

*melengető csendje. Az egyetlen isten
nem áldozta fel többé egyedüli fiát.*

Vak tépte szét a megöregedett csillagtérképet.

*Galériák égtek le
de a komolyabb munkák, jó tettek
megmaradtak végülis.*

Credo (Credo)

Kertbe menj

*mint szobába, olvass lehullt leveleket
kétes üveg homályában és gondoldj rá,*

*ki szólt (árnyékba húzódtak az emberek
és barátságos szavakkal érintették egymást)*

ki járt (kráterben kihűlt a láva)

ki lepibent (sokan hűsítették homlokuk parttalan tengerben)

*de gondolj órá is
ki nemcsak szól, jár,
és lepiben, hanem harmadnap reggelén feltámad
mint mindennap,
ágyából, dolgozni megy, tenni-venni, szeretni.*

*S ha író vagy,
bűvöld gondolatod szavakká
melyeket aztán eladsz
és fölfalsz.*

A meleg formája (Lämmön muoto)

Napközben véső nélküli Dávid. Reneszánsz formájú est.

*Szép volt az éj is. Te még szebb. Evés közben
a világ minden gyerekének meleg sálat képzeltünk.*

*Épp ilyen pillanatokról, akárkinek
nem kürtölök.*

Mégis (Mutta)

*Gondolj merészet: üveg az ég
gondolj merészebbet: üveg az ég
de könnyűek a kövek*

*Az amit a gyerekek mondunk
mikor leveti első sejtett biztonságát,
az első bársonymamuszt:*

*szemléld a templomot és a kikötőt. Van szemed.
Almának héjas élete van, a kenyérnek gabona mottója.*

*Szakadék hidegéből
bőr melegévé
víznek hosszú az útja, és az idő
térképekre méretezett: nincs túl rövid ünnep
elmúlatni.*

Ráadásul:

*gondolj merészebbet
és ölelkezve aludj*

mert akkor kell merésznek lenni

ha szilánkeső esik.

RIINA KATAJAVUORI

(szül. 1968. 12. 1-én Helsinkiben, jelenleg Helsinkiben él. Edinburgi és helsinki egyetemeken tanult irodalomelméletet, szabadúszóként Yleisradion Teksti tv-nél dolgozik, Helena Sinervoval együtt szerkesztette az *Elävien runoilijoiden klubi* (Élő Költők Klubja) 1995-ös *Motmot* évkönyvét, főbb művei: *Varkaan kirja* (Tolvaj könyve). Otava kk., 1992. versek, *Kuka pubu* (Ki beszél) Otava kk., 1994. versek)

A lovag távozása (Ritarin lähtö)

*Távozóban a lovag,
A királynő kikíséri.
Hullámok verik a partot, és nyaldossák a liget szegélyét.*

*A királynő mellett a ló hátsófele.
A királynő csak a lovagot látja.*

*És nő szerelme
hal volt csupán –*

(Valójában a királylány akasztott embereket lát, fiútarkót bokrokkal a háttérben, hegycsúcson várat, tengert szimatoló kutyákat, mögöttük kost, sárkányokat, csontvázakat, és gyíkokat a szemközti parton, a ló hátsófelét.)

*A lovag megígéri, hamarosan visszajön.
Bánatos színében a lovag.
(de férfi volt,
képzeletében a férfi már partra vetődött,
ismeretlenre?)*

*Nyomában a csapat már kész is lenne
sós széllel párolni arcaik.*

Miért van a királylány ott, ahol van?

*A parton a kutyák földet kaparnak,
távolba néznek.*

Fordítsd arcod felénk (Valista kasvosi)

*Nem könyv ad választ.
Nem emlékszel olyan időre, mikor nem kérdeztél.*

*Berámáznak téged résznek
az est kellékei közé.*

A dalok szörnyen üvöltének, elégtelenül.

*Est szájában alszol el, és érzed a régi ízeket.
Ellenpontoszó jambus.*

*Neked is még dereng a gyermekkor,
tavak partja és napfény.*

*Csak ha meg tudsz válni vizeidtől
kiszáradni és szürkévé válni.*

*A határon nem pimaszkodunk.
Tessék kiüríteni a zsebeket,
és menjen át.*

*Levelek nincsenek a fára kötözve.
Nedves a föld és remeg.*

Mocsár... (Suo...)

*Mocsár
belesüllyedni
belefulladni*

*ha engem helyeztek
volna áfonyaként
mocsár tenyerére*

*daloltam volna
éjjelente*

*és dalom
elhallatszott volna a faluig
ott értették volna*

félre

Magányos út (Yksinäinen tie)

*Az út rövid,
hatalmasak a bokrok, dühöseik
a csillagok.
Ma újságot olvastam,
mint minden nap.*

*Jöhet a fekete férfi,
jöhet a fehér férfi.*

*Mit segít feketeségem akkor,
mit fehérségem,*

*vétkeim ki meséli akkor,
ki bocsájt meg.*

JUHANI AHVENJÄRVI

(szül. 1965. 11. 25-én Tampereben, jelenleg Tampereben él, írásművészetet tanít a Tamperei Tudomány Egyetemen, 1992-től a Nuori Voima irodalmi folyóirat munkatársa, *Ryhmä 92* (92-es csoport) versantológia társszerzője, verseiből Stefan Moster fordított németre, főbb művei: Hölkkä (Ügetés) Tammi kk., 1992, versek, *Viivoitettu uni* (Vonalazott álom) Tammi kk., 1995, versek)

A kapcsolat... (Yhteys)

*A kapcsolat megszakad a gyilkossal,
mielőtt tettét elkövetné.*

*A kagylót visszateszem, fekete,
nehéz, tarthatatlan mint a 40-es évek.
Máskéleképpen kezdem inni kávé,
megiszom mielőtt még véget érne.*

Az órák... (Kellot...)

*Az órák, miután falra
szegzik őket, nem császálhatnak
mint a felhők.*

*A felhőknek nincs időmértékük:
hirtelen minden kékké változik,
nyitva marad az ajtó. Az órák többé
már nem dühönghetnek. Kövek peregnek ki
kezeikből, fojtogatják az esőt.*

Seprű és ló... (Luudan ja hevosen...)

*Seprű és ló tűzsörénye
tisztítja a magasságot,
melynek mentén eljövendő
vétkem szennytelensége felé
tartok.*

Kedvesem!

*Jövök, hogy ismét
megcsaljalak téged, hatalmas
féreg legyek, kit összeillő
darabokból hiszel, fénylő
élő felszín legyek, vértől vérig terjedő fény,
kereszt, aki csókol téged
fittyet hányva a többiekre*

TOMI KONTIO

(szül. 1966 02. 16-án Helsinkiben, jelenleg Helsinkiben él, filozófiát és esztétikát tanult a Helsinkii Tudomány Egyetemen, *Kelpo pojat* (Rendes fiúk) c. rock együttes szövegírója, 1988-ban J. H. Erkko novellapályázaton első díjat kapott *Ryhmä 92* (92-es csoport) antológia társszerzője, főbb művei: *Tanssisalitaivaan alla* (Táncterem ég alatt) Tammi kk., 1993 versek – J. H. Erkko díj –, *Säädtyttö-mät* (Tisztességtelenek) Tammi kk., 1994, novellák – Runeberg-díj jelölt – *Uumen* (Bevágás) Tammi kk., 1995, regény – Runeberg-díj jelölt)

Madárberkenye (Pihlaja)

*Úgy állsz ősszel az útszélen
mint hidegtől kipirosodott lány*

*és a szél oly óvatos
hogy csupán egy szemet mer elvinni
majd még egyet*

*Elgondolkodtatott, hogy a te szomorúságod
magamról alkotott kép nekem–*

*az, amikor becsukták az ajtót
és az utolsó ruca kileskelődött az ólból.*

*És a második ajtót, harmadikat, a legkedvesebbet
égben azt is égszélnek.*

Oh a te tarka-barka, savankás szavaid.

*Lehet, hogy holnap a fekete rigó kiveszi zsebéből
hangod, és eldalolja.*

Amint te (Kun sinä)

*Amint az éj felmászik a tetőre, és rágyújt,
amint a hold fakó égen sétál,
amint az éj a tetőn amint a hold
város fölött feszülő fényháló
amint az éj kék tűzzel ujjaiiban felmászik a tetőre
amint a füstszúnyog fennakad a hálón
és fényháló alatt fény
ablakban összerезzenek hirtelen amint te*

Ha te (Jos sinä)

*Ha te este meghallod
a dobdob hangot és gondolod
ha te azt gondolod szelet tetőkre esőhöz
és esőben tücsök hirtelen
és oldalán lábúj
ha az eső akkor is hold zúgása
tükör melyet nem hangoltál fel
álmod egyedül zubog
álmod egyedül zubog
ha álmod akkor is vágyakozás
és ember távol tőled*

ha lehetne egyetlen szót hallanod
 amint eső tükörkutyaként föl s alá járkal
 egyedül
 egyetlen szót legalább, képzelni legalább
 akkor ő talán közelebb

Täyssinä

Léptekkel lélegzenek az utak és minden út
 kifordítja zsebét és a fiú ki férfitá
 és a nap mely holddá változik

és a hold mely aztán kérdi
 béke hol van
 s mivel nem tudja léptei arányát
 leszáll és utcáknak ad néhányat
 hát nem egyedül nyugtalanul
 kell búsán sétálni, senkinek
 ki nem tudja léptei arányát
 nem kellene egyedül sétálnia
 még kőbe gyökerezett pitypangnak sem

mégis a sétáló fölött félelem sétál és annak oka
 és az embernek meg fel kell tennie azt a kérdést
 hol van Pähkinäsaari Käkisalmin Täyssinä Te

JUKKA KOSKELAINEN

(szül. 1961-ben Helsinkiben, jelenleg Helsinkiben él, műfordító, esszéista, irodalomkritikus, *Ryhmä 92* (92-es csoport) irodalmi antológia társszerzője, mexikói, kanadai, észtországi irodalmi lapokban jelentek meg versei, 1991-94 között Jyrki Kiiskinennel együtt szerkesztette a Nuori Voima irodalmi lapot, 1993-ban szerkesztői tevékenységükért Jyrki Kiiskinennel együtt Eino Leino-díjat kapott, 1995-ben Kalevi Jäntti-díjat kapott közléseiért, valamint *Elävien runoilijoiden klubi* (Élő Költők Klubja) fiatal írók csoportjának megalakításáért, 1995-ben jelent meg *Kierros* (Körforgás) verseskötete, Tammi kk.)

Ultramarin (Ultramar)

*Öt órakor becsukódnak a bokrok, ezüstbe
verődnek a tüskék, vedlés ideje van most
felgerjedt motor búg a bőr alatt
szemen át*

*egék hullanak, közbeeső állomások elsubannak
míg tűfokon át indián új hálószemet
sodor*

*ujjbegyek érintik meg
a bakkecske csillagképét, szalagokat rakosgatnak
ötödik napszak pusztulásáig
és döndül a földkéreg
benned bennem sötét anyag bondul
kinyúlok az erkélyről hagyom
hulljon a hamu
fénylő fejtetőre
mely domboldal felé fordul hova én már soha...*

*és másik egükben
megalvad a vér összeáll történetet talál
végső fejvesztésemre.*

Álom után (Unen jälkeen)

*Képviharnak vége: csendes a tenger, ragyogó
előírás szerinti, vége a száműzetésnek,
és ezek a szavak: mi magunk teremtjük elő
belső szobánkból az értelmet,
elolvadnak a sütőben, amint kivirul a nap, így mondta ő
mikor befordultunk a folyókanyarulatba
ekkor mondta volna, zúgni kezdett
amint szél körmével babrálja a sót és moszatot*

*És most a vészhegyek sötétbe vesznek
ezer kilométernyire*

*tűlevelek boncolják a tájat
Semmi sem moccan, feszült minden
robbanáskész a levegő*

JOUNI INKALA

(szül. 1966. 04. 15-én Kemiben, jelenleg Helsinkiben él, irodalomtudomány szakot végzett a Helsinki Tudomány Egyetemen, filozófia kis doktori tézisét e. e. cummingsról írta, főbb művei: *Tässä sen reuna* (Itt a vége) WSOY kk., 1992, versek – Finlandia-díj jelölt, J. H. Erkko díj –, *Huonetta ja sukua* (Rang és származás) WSOY kk., 1994, versek, *Pyhien seura* (Szentek társasága) WSOY kk., 1996. versek, németül: *Aus dem Kause und dem Geschlechte*, ford. Stefan Moster, 1995)

Mártírok útja, Pest

I.

*Távoli ország hangjele miután megszólalt a telefon
továbbítja hosszú horgászsinegét
a fül medrébe merülő felszínnek.*

*Évek gyűrűi oszcillálódnak és felbomlanak.
Megtörik a csendet, és az nyitva marad.*

*Azért sem fogom kiszámolni, hogy hangok közötti szünet
mennyibe kerül,
gondolatokat megállító vessző, pont.*

*Kevés szó omlik össze, fogy el
hisz azonnal nem is hallhatni.*

*Azt mondtad, az ismétlés áldás,
mikor a többiek elhallgattak*

*Szemeid fáradtak, mivel ők minket és
földünket látatlanban
hangukkal szülték meg.*

Fájdalom nélkül, mint mindenki, ki egyedül születik.

VI.

*Mit tudnak ezek a garasok,
kiket éltetnek még, milyen*

*félbolond szomorúember kezébe
kerülnek. Meséld el nekik, Isten,*

*mert azokkal saját zsebemben
ugyanolyan szórakozott és feledékeny vagyok,*

*mint Te. Ezer szigorú kötő-
jelet bíró hatalmas neved nyugalma*

*minden pillanatban fülemben, nyelvemen.
Mondd meg nekik visszhangzó,*

*hisz ők is látnak és hisznek
benned jobban mint én.*

*Egyfelől ugyanannyi egyetértő,
mint másfelől széthúzó.*

